

Sygn. akt XXII GWz 38/20

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXII Wydział Własności Intelektualnej w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marian Kociołek (spr.)

Sędziowie: sędzia Agnieszka Matlak

sędzia (del.) Agnieszka Gołaszewska

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2020 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku K. N.V. w Eindhoven (Holandia)

przeciwko M. Sp. z o. o. w Warszawie

o zabezpieczenie

na skutek zażalenia obowiązanego od postanowienia z dnia 14 września 2020 r. o odrzuceniu wniosku o sporządzenie uzasadnienia, wydanego pod sygn. akt XXII GWo 29/20

postanawia:

oddalić zażalenie

Agnieszka Matlak

Marian Kociołek

Agnieszka Gołaszewska

zdanie odrębne

Sygn. akt: XXII GWz 38/20

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 14 września 2020 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie o sygn. akt GWo 29/20 postanowił odrzucić wniosek M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie o sporządzenie uzasadnienia postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia roszczeń wydanego w dniu 3 czerwca 2020 r. (*postanowienie, k. 477 akt*).

W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, że doręczenia obowiązanemu postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia, które podlega wykonaniu przez organ egzekucyjny dokonuje ten organ równocześnie z przystąpieniem do wykonania tego postanowienia (art. 740 § 1 k.p.c.). Przepis ten w ocenie Sądu ma zastosowanie także

w sytuacji, gdy w jednym postanowieniu sąd orzekł o nakazaniu obowiązanemu wykonania lub zaniechania czynności albo nieprzeszkadzanie czynnościom uprawnionego.

Sąd wywodził, że taka interpretacja unormowań art. 740 § 1 i art. 755 § 3 k.p.c. odnoszących się do doręczeń w postępowaniu zabezpieczającym, przyjęta jednolicie w praktyce sądowej, uwzględnia cel tego postępowania – efektywną egzekucję środków zabezpieczających. W przypadku wcześniejszego doręczenia orzeczenia dłużnikowi, miałby on możliwość usunięcia spod zajęcia naruszających produktów (towarów).

Stosowanie do jednego postanowienia dwóch sposobów doręczeń spowodowałoby ponadto nie wynikające z przepisów dublowanie terminów do złożenia wniosku o uzasadnienie postanowienia wydanego na posiedzeniu niejawnym i jego zaskarżenia (*uzasadnienie postanowienia, k. 489 – 490 akt*).

Zażalenie od powyższego postanowienia wniósł obowiązany pismem z dnia 19 października 2020 r., zaskarżając w całości postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z 14 września 2020 r., sygn. akt GWo 29/20 i wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi właściwemu.

Skarżonemu postanowieniu obowiązany zarzucił naruszenie art. 357 § 2¹ k.p.c. w zw. z art. 740 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 4 w zw. z art. 361 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez ich błędną wykładnię i błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że postanowienie o zabezpieczeniu roszczeń z 3 czerwca 2020 r., sygn. akt XXII GWo 29/20 zostało obowiązanemu prawidłowo doręczone przez komornika 18 czerwca 2020 r. ponieważ postanowienie takie podlega doręczeniu w całości w sposób określony w art. 740 § 1 k.p.c. podczas gdy prawidłowe doręczenie tego postanowienia, nastąpiło 5 sierpnia 2020 r., a obowiązany złożył wniosek o uzasadnienie w terminie i w konsekwencji na bezpodstawnym odrzuceniu wniosku o sporządzenie uzasadnienia. Ponadto obowiązany wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania wg. norm przepisanych (*zażalenie, k. 492 – 496 akt*).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie podlegało oddaleniu.

Stosownie do treści art. 394^{1a} § 1 pkt 7 k.p.c. zażalenie do innego składu sądu pierwszej instancji przysługuje na postanowienia tego sądu, których przedmiotem jest odmowa uzasadnienia orzeczenia oraz jego doręczenia.

Zgodnie z treścią art. 131 § 1 k.p.c. Sąd dokonuje doręczeń przez operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz.U. z 2020 r. poz. 1041), osoby zatrudnione w sądzie, lub sądową służbę doręczeniową. Sąd może

również dokonywać doręczeń za pośrednictwem komornika w sposób określony w ustawie z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 121 i 288).

W myśl art. 740 § 1 k.p.c. wydane na posiedzeniu niejawnym postanowienie o odmowie udzielenia zabezpieczenia, jak również postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia, które podlega wykonaniu przez organ egzekucyjny, oraz dalsze postanowienia dotyczące tego zabezpieczenia sąd doręcza tylko uprawnionemu, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Doręczenia obowiązanemu postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia, które podlega wykonaniu przez organ egzekucyjny dokonuje ten organ równocześnie z przystąpieniem do wykonania tego postanowienia.

Jak stanowi art. 755 § 3 k.p.c. Sąd doręcza obowiązanemu postanowienie wydane na posiedzeniu niejawnym, w którym nakazuje mu wykonanie lub zaniechanie czynności albo nieprzeszkadzanie czynnościom uprawnionego. Nie dotyczy to postanowień nakazujących wydanie rzeczy będących we władaniu obowiązanego.

Zdaniem Sądu wywodzona przez obowiązanego sprzeczność regulacji i skutkujące tym rozbieżności co do trybów i sposobów doręczeń mają jedynie charakter pozorny, albowiem aktualnie obowiązujące przepisy w zakresie dokonywanych przez Sąd doręczeń (obejmujących m.in. postanowienia wydane na posiedzeniu niejawnym w rozumieniu art. 755 § 3 k.p.c.) dają swobodę co do wyboru sposobu doręczenia. Sąd może bowiem dokonać doręczenia także przez komornika, co nie jest równoznaczne z doręczeniem komornika jako organu egzekucyjnego w rozumieniu art. 740 § 1 k.p.c. Zauważyć należy, że kodeks postępowania cywilnego, wskazując sposoby doręczenia, nie określa zasad, którymi sąd powinien kierować się przy wyborze podmiotu doręczającego. Kwestię tę reguluje natomiast rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości - Regulamin urzędowania sądów powszechnych z dnia 18 czerwca 2019 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 1141), który w § 96 ust. 1 stanowi, że: "Przewodniczący lub referent może zarządzić doręczenie przesyłki sądowej określając sposób doręczenia, w szczególności wtedy, gdy w konkretnych okolicznościach taki sposób doręczenia okaże się bardziej efektywny". Na możliwość zlecenia doręczenia komornikowi postanowienia przez Sąd wskazuje także treść art. 3 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (tj. z dnia 9 grudnia 2019 r., Dz.U. z 2020 r. poz. 121), stanowiąca że komornik, poza zadaniami określonymi w ust. 3, wykonuje m.in. czynności na zlecenie sądu albo wnioszek powoda zobowiązanego przez Sąd na podstawie art. 139¹ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego – i osobiście doręcza bezpośrednio adresatowi zawiadomienia sądowe, pisma procesowe oraz inne dokumenty

sądowe za potwierdzeniem odbioru i oznaczeniem daty, albo stwierdza, że adresat pod podanym adresem nie zamieszkuje.

W kontekście powyższych rozważań, nie można tracić z pola widzenia, iż czynność doręczenia postanowienia jest przede wszystkim czynnością faktyczną i jako taka, została wykonana poprzez doręczenie komornicze lecz z formalnego punktu widzenia było to doręczenie dokonane przez Sąd. W tym konkretnym stanie faktycznym argumentacja powołana przez Sąd uzasadniający wydane postanowienie z dnia 14 września 2020 r. nie stoi w sprzeczności z obowiązującą regulacją a wręcz znajduje oparcie w wyżej wskazanych przepisach. Do Sądu bowiem należy wybór sposobu doręczenia, kierując się efektywnością, która w okolicznościach niniejszej sprawy niewątpliwie wiąże się z efektywnością egzekucji środków zabezpieczających. Proponowane w przywoływanym przez obowiązującego komentarzu do art. 740 § 1 k.p.c. (strona 3 zażalenia), który *nota bene* nie jest wykładnią wiążącą tut. Sąd, rozwiązanie w postaci wydawania odrębnych postanowień nie wydaje się optymalne z tego punktu widzenia, aczkolwiek także jest dopuszczalne. Taki sposób orzeczenia w przedmiocie wniosku o udzielenie zabezpieczenia i wybór sposobu doręczenia pozostają jednak w gestii Sądu orzekającego, któremu ustawodawca pozostawił ten wybór.

Co istotne, doręczenie alternatywnym sposobem nie jest czynnością, wobec której możliwe byłyby rozważania czy czynność ta jest ważna. Istotą doręczenia jest bowiem to, aby adresat mógł zapoznać się z kierowaną do niego korespondencją. Odbiorca winien mieć rzeczywistą możliwość zapoznania się z treścią tych pism. W przedmiotowej sprawie doręczenie postanowienia niewątpliwie zaś nastąpiło (czego dowodem są chociażby czynności obowiązującego) i co warto podkreślić, jakkolwiek w sposób alternatywny, lecz wynikający z treści przepisu art. 131 § 1 k.p.c.

Zdaniem Sądu szczególna regulacja dotycząca doręczenia postanowień nadających się do egzekucji, czy na przykład wpisów do księgi wieczystej, nie wpływa na istotę podstawowego sposobu doręczenia dokonywanego za pośrednictwem operatora pocztowego. W tym kontekście dopuszczalne jest, w przypadku orzeczenia zawierającego w jednym postanowieniu rozstrzygnięcie o środkach podlegających wykonaniu przez organ egzekucyjny jak i niepodlegających, faktyczne wspólne doręczenie takiego postanowienia co do zasady podlegającego doręczeniu w sposób ogólny z postanowieniem podlegającym doręczeniu w trybie szczególnym. W takim przypadku poczytywać się będzie, że postanowienie doręczone zostało w części przez Sąd a w części przez organ egzekucyjny (art. 740 § 1 zd. 2), z tą samą datą, od której biec zaczynają terminy i wiążące się z nimi skutki procesowe.

Podsumowując, zdaniem Sądu zażalenie jako niezasadne podlegało oddaleniu, skarżący bowiem nie dostrzegł relacji przepisów art. 131 § 1 k.p.c. w zw. z art. 755 § 3 k.p.c., która umożliwia Sądowi doręczenie stronie orzeczenia przez komornika, co w przypadku orzeczenia zawierającego rozstrzygnięcie nadające się do egzekucji jak i nienadające się do egzekucji, uprawnia do łącznego ich doręczenia przy uwzględnieniu rozbieżności wynikających z tego, że w części doręczającym jest Sąd a w części organ egzekucyjny. Wątpliwości może jedynie budzić niedostateczne zasygnalizowanie tej kwestii przez Sąd wydający postanowienie z dnia 14 września 2020 r. w zarządzeniu o doręczeniu postanowienia, co wyraża się także w obowiązku załączenia pouczeń kierowanych dla obowiązanego o możliwości złożenia zażalenia. W przypadku, gdyby doręczone w ten sposób postanowienie w części niepodlegającej wykonaniu przez organ egzekucyjny, nie zawierało określonych pouczeń, uprawnia to stronę do złożenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia i doręczenie postanowienia wraz z uzasadnieniem. Zagadnienie to pozostaje jednakże poza ramami postępowania zażaleniowego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.

Agnieszka Matlak

Marian Kociołek

Agnieszka Gołaszewska